

TARPTAUTINĖ KONVENCIJA DĖL KOVOS SU TERORISTŲ VYKDOMAIS SPROGDINIMAIS

Generalinė Asamblėja,

atsimindama 1994 m. gruodžio 9 d. rezoliuciją 49/60, pagal kurią ji priėmė Deklaraciją dėl priemonių tarptautiniam terorizmui panaikinti ir savo 1996 m. gruodžio 17 d. rezoliuciją 51/210,

atsižvelgdama į Konvencijos dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais projektą, kurį parengė 1996⁽⁶³⁾ gruodžio 17 d. Generalinės Asamblėjos rezoliucija 51/210 įsteigtas *ad hoc* komitetas ir Šeštojo komiteto darbo grupė,⁽⁶⁴⁾

1. Patvirtina prie šios rezoliucijos pridedamą Tarptautinės konvencijos dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais tekstą ir nuo 1998 m. sausio 12 d. iki 1999 m. gruodžio 31 d. pateikia dokumentą pasirašyti Jungtinių Tautų būstinėje;

2. Ragina visas valstybes pasirašyti ir ratifikuoti, priimti ar patvirtinti arba prisijungti prie pridėtos Konvencijos.

PRIEDAS

Tarptautinė konvencija dėl kovos su teroristų vykdomais sprogdinimais

Valstybės, Šios Konvencijos Šalys,

atsimindamos Jungtinių Tautų Chartijos tikslus ir principus palaikyti tarptautinę taiką ir saugumą bei skatinti valstybių gerą kaimynystę, draugiškus santykius ir bendradarbiavimą,

labai susirūpinusios dėl terorizmo aktų visų formų ir apraiškų plitimo visame pasaulyje,

prisimindamos 1995 m. spalio 24 d. Jungtinių Tautų penkiasdešimties metų sukakčiai skirtą Deklaraciją,

taip pat prisimindamos prie 1994 m. gruodžio 9 d. Generalinės Asamblėjos rezoliucijos 49/60 pridėtą Deklaraciją dėl priemonių tarptautiniam terorizmui panaikinti, kurioje *inter alia* „valstybės, Jungtinių Tautų narės, dar kartą iškilmingai patvirtina, kad jos vienareikšmiškai smerkia visus terorizmo aktus, metodus ir praktiką kaip nusikalstamą ir nepateisinamą veiką, nepaisant to, kur ir kas ją padarytų, įskaitant tą veiką, kuri kelia grėsmę draugiškiems valstybių ir tautų tarpusavio santykiams bei pavojų valstybių teritorijų vientisumui bei saugumui“,

pažymėdamos, kad Deklaracija taip pat skatina valstybes „skubiai įvertinti dabartinių tarptautinių teisinių nuostatų dėl visų terorizmo formų ir apraiškų prevencijos, kovos su juo ir panaikinimo taikymo sritį, siekdamos garantuoti, kad būtų sukurta visapusiška, visus klausimo aspektus apimanti teisinė sistema“,

prisimindamos Generalinės Asamblėjos 1996 m. gruodžio 17 d. rezoliuciją 51/210 ir Deklaraciją, papildančią prie šios Konvencijos pridėtą 1994 m. Deklaraciją dėl priemonių tarptautiniam terorizmui panaikinti,

taip pat pabrėždamos, kad vis labiau plinta terorizmo aktai naudojant sprogmenis ar kitus mirtinus įtaisus,

taip pat pažymėdamos, kad dabartiniuose daugiašaliuose teisiniuose dokumentuose tokie aktai nėra konkrečiai aptariami,

įsitikinusios, kad būtina skubiai gerinti tarptautinį valstybių bendradarbiavimą rengiant ir tvirtinant veiksmingas bei praktiškai įgyvendinamas priemones, kaip užkardyti tokius terorizmo aktus ir persekioti jų vykdytojus bei juos nubausti,

manydamos, kad tokie aktai kelia didelį visos tarptautinės bendruomenės susirūpinimą,

pažymėdamos, kad valstybių karinių pajėgų veiklą reglamentuoja tarptautinės teisės normos, nepriklausančios šios Konvencijos taikymo sričiai, ir šios Konvencijos netaikymas tam tikriems veiksmams neatleidžia nuo atsakomybės už kitus neteisėtus veiksmus arba nepadaro jų teisėtais, arba netrukdo persekioti pagal kitus teisės aktus,

s u s i t a r ė:

1 straipsnis

Šioje Konvencijoje:

1. Valstybinis arba vyriausybinis objektas – visi nuolatiniai ar laikinieji objektai, arba transporto priemonės, kuriomis naudojasi ar kurios yra skirtos valstybės atstovams, vyriausybės nariams, įstatymų leidėjams, teisėjams, valstybės, kitų valstybinių institucijų arba subjektų pareigūnams ar darbuotojams, tarpvyriausybinių organizacijų darbuotojams arba pareigūnams, kai jie eina tarnybines pareigas.

2. Infrastruktūros objektas – visi valstybiniai ar privatūs objektai, teikiantys ar skirstantys visuomenei tokias paslaugas kaip vandens tiekimas, nuotekų šalinimas, elektros energijos, kuro tiekimas ar ryšių paslaugos.

3. Sprogmuo ar kitas mirtinas įtaisas –

a) sprogstamasis ar padegamasis ginklas ar įtaisas, skirtas arba galintis sukelti mirtį, sunkų kūno sužalojimą arba padaryti didelę materialinę žalą,

b) ginklas arba įtaisas, skirtas arba galintis sukelti mirtį, sunkų kūno sužalojimą arba padaryti didelę materialinę žalą išmetant toksiškas chemines medžiagas, biologinius veiksnius, toksinus ar panašias medžiagas arba spinduliuotę arba radioaktyviąją medžiagą, jas platinant ar dėl jų poveikio.

4. Valstybės karinės pajėgos – valstybės ginkluotosios pajėgos, parengtos, apmokytos ir apginkluotos pagal vidaus teisę pagrindiniu nacionalinės gynybos ar saugumo tikslu, ir tas karines pajėgas aptarnaujantys asmenys, oficialiai pavaldūs joms.

5. Vieša vieta – ta pastato, žemės, gatvės, vandens kelio ar kitos vietovės dalis, į kurią nuolat, reguliariai ar retkarčiais gali patekti visuomenės nariai, ir apima komercinę, verslo, kultūrinę, istorinę, švietimo, religinę, vyriausybinių, pramogų, rekreacinę ar panašią vietą, į kurią gali patekti visuomenė arba yra atvira jai.

6. Viešojo transporto sistema – visi valstybiniai ar privatūs įrenginiai, transporto ir kitos priemonės, naudojamos teikiant viešąsias paslaugas asmenims ar kroviniams vežti arba tokioms paslaugoms teikti.

2 straipsnis

1. Bet kuris asmuo padaro šioje Konvencijoje apibrėžtą nusikaltimą, jeigu jis neteisėtai ir sąmoningai pristato sprogmenį ar kitą mirtiną įtaisą į viešą vietą, valstybinį ar vyriausybinių objektą, viešojo transporto sistemą, jį padeda, nustato sprogmens mechanizmą arba susprogdina:

a) siekiant mirties arba sunkaus kūno sužalojimo; arba

b) siekiant didelio masto tokios vietos, objekto ar sistemos sugriovimo, jeigu tokio sugriovimo padarinys yra arba gali būti dideli ekonominiai nuostoliai.

2. Bet kuris asmuo taip pat padaro nusikaltimą, jeigu jis kėsinaisi padaryti šio straipsnio 1 dalyje nurodytą nusikaltimą.

3. Asmuo taip pat padaro nusikaltimą, jeigu jis:

a) bendrininkauja darant šio straipsnio 1 arba 2 dalyje nurodytą nusikaltimą; arba

b) organizuoja arba vadovauja kitiems darant šio straipsnio 1 arba 2 dalyje nurodytą nusikaltimą; arba

c) bet kuriuo kitu būdu padeda bendrą tikslą turinčiai asmenų grupei padaryti vieną ar keletą šio straipsnio 1 arba 2 dalyje nurodytų nusikaltimų. Tokia pagalba turi būti sąmoninga ir ja siekiama toliau plėtoti nusikalstamą grupės veiklą arba siekti nusikalstamo tikslo, arba ji suteikiama žinant grupės ketinimą padaryti atitinkamą nusikaltimą ar nusikaltimus.

3 straipsnis

Ši Konvencija netaikoma, kai nusikaltimas padaromas vienoje valstybėje, asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, yra tos valstybės pilietis, esantis jos teritorijoje, ir jokia kita valstybė neturi pagrindo pagal šios Konvencijos 6 straipsnio 1 dalį arba 6 straipsnio 2 dalį vykdyti jurisdikciją, išskyrus tai, kad tokiais atvejais yra taikomos 10–15 straipsnių nuostatos.

4 straipsnis

Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi reikiamų priemonių, kad:

- a) šios Konvencijos 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai pagal vidaus teisę būtų pripažinti baudžiamaisiais nusikaltimais;
- b) už šiuos nusikaltimus būtų baudžiama atitinkamomis bausmėmis, nustatomomis atsižvelgiant į nusikaltimo sunkumą.

5 straipsnis

Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, prireikus įskaitant vidaus teisės aktus, būtinų užtikrinti, kad nusikalstama veika, kuriai taikoma ši Konvencija, pirmiausia tuomet, kai ji skirta išprovokuoti plačiosios visuomenės, grupės asmenų ar konkrečių asmenų baimę jokiomis aplinkybėmis nebūtų pateisinama politiniais, filosofiniais, ideologiniais, rasiniais, etniniais, religiniais ar kitais panašiais argumentais ir būtų baudžiama nusikaltimo sunkumą atitinkančiomis bausmėmis.

6 straipsnis

1. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, būtinų savo jurisdikcijai 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų atžvilgiu nustatyti, jeigu:

- a) nusikaltimas yra padarytas tos valstybės teritorijoje;
- b) nusikaltimas yra padarytas laive, plaukiojančiame su tos valstybės vėliava, arba orlaivyje, registruotame pagal tos valstybės įstatymus tuo metu, kai buvo padarytas nusikaltimas;
- c) nusikaltimą padarė tos valstybės pilietis.

2. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat gali nustatyti savo jurisdikciją bet kurio tokio nusikaltimo atžvilgiu, jeigu:

- a) nusikaltimas buvo padarytas tos valstybės piliečiui;
- b) toks nusikaltimas, padarytas tos valstybės užsienyje esančiam valstybiniam ar vyriausybiniam objektui, įskaitant tos valstybės diplomatines arba konsulines patalpas;
- c) nusikaltimą padarė pilietybės neturintis asmuo, kurio nuolatinė gyvenamoji vieta yra tos valstybės teritorijoje;
- d) toks nusikaltimas padarytas siekiant priversti tą valstybę atlikti kokį nors veiksmą arba susilaikyti nuo jo;
- e) nusikaltimas buvo padarytas orlaivyje, kuriuo naudojasi tos valstybės vyriausybė.

3. Ratifikuodama, priimdama, tvirtindama arba prisijungdama prie šios Konvencijos, kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, praneša Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui apie jurisdikciją, kurią ji pagal savo vidaus teisę nustatė pagal šio straipsnio 2 dalį. Jei jurisdikcija pasikeistų, atitinkama valstybė, šios Konvencijos Šalis, nedelsdama apie tai praneša Generaliniam Sekretoriui.

4. Kiekviena valstybė, šios Konvencijos Šalis, taip pat imasi būtinų priemonių savo jurisdikcijai 2 straipsnyje išvardytiems nusikaltimams nustatyti tais atvejais, kai asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, yra jos teritorijoje ir ji jo neišduoda nė vienai valstybei, šios Konvencijos Šaliai, kuri nustatė savo jurisdikciją pagal šio straipsnio 1 arba 2 dalį.

5. Ši Konvencija nedraudžia vykdyti baudžiamosios jurisdikcijos, kurią valstybė, šios Konvencijos Šalis, nustatė pagal savo vidaus teisę.

7 straipsnis

1. Gavusi pranešimą, kad asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs 2 straipsnyje nurodytą nusikaltimą, gali būti jos teritorijoje, suinteresuota valstybė, šios Konvencijos Šalis, imasi priemonių, būtinų pagal jos vidaus teisę ištirti toje informacijoje pateiktus faktus.

2. Įsitikinusi, kad aplinkybės duoda pagrindą, valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs nusikaltimą, pagal savo vidaus teisę imasi tinkamų priemonių to asmens buvimui užtikrinti baudžiamajam persekiojimui arba ekstradicijai vykdyti.

3. Bet kuris asmuo, kurio atžvilgiu imamasi šio straipsnio 2 dalyje minėtų priemonių, turi teisę:

a) nedelsdamas pranešti apie tai valstybės, kurios pilietis jis yra, arba kurioje gali būti ginamos jo teisės, arba, jei toks asmuo neturi pilietybės, valstybės, kurioje tas asmuo nuolat gyvena, artimiausiam atitinkamam atstovui;

b) būti tos valstybės atstovo aplankytas;

c) sužinoti apie a ir b punktuose įtvirtintas savo teises.

4. 3 dalyje minėtomis teisėmis naudojamas pagal tos valstybės, kurios teritorijoje yra asmuo, padaręs arba įtariamas padaręs nusikaltimą, įstatymus ir kitus teisės aktus tuo atveju, kai minėti įstatymai ir kiti teisės aktai padeda visapusiškai įgyvendinti tikslus, kuriems yra skirtos pagal 3 dalį suteiktos teisės.

5. 3 ir 4 dalių nuostatos nepažeidžia valstybės, šios Konvencijos Šalies, siekiančios vykdyti savo jurisdikciją pagal 6 straipsnio 1 dalies c punktą arba 2 dalies c punktą, teisės pakviesti Tarptautinį Raudonojo Kryžiaus komitetą palaikyti ryšį su asmeniu, įtariamu padarius nusikaltimą, ir jį aplankyti.

6. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, remdamasi šiuo straipsniu, suėmė asmenį, ji nedelsdama tiesiogiai arba per Jungtinių Tautų Generalinį Sekretorių praneša valstybėms, šios Konvencijos Šalims, kurios nustatė savo jurisdikciją pagal 6 straipsnio 1 ir 2 dalis, ir, jeigu ji mano esant tikslinga, kitoms suinteresuotoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, faktą, kad toks asmuo yra suimtas ir aplinkybes, kurios pateisina to asmens sulaikymą. Valstybė, kuri atlieka 1 dalyje nurodytą tyrimą, nedelsdama praneša minėtoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims, savo išvadas ir nurodo, ar ji ketina vykdyti jurisdikciją ar ne.

8 straipsnis

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurios teritorijoje yra asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, tais atvejais, kai yra taikomas 6 straipsnis, jei ji jo neišduoda, nedarydama jokių išimčių ir nepaisydama, ar nusikaltimas buvo padarytas jos teritorijoje, ar ne, privalo neatidėliodama perduoti bylą savo kompetentingoms institucijoms baudžiamajam persekiojimui vykdyti pagal tos valstybės įstatymus. Tos institucijos priima sprendimą ta pačia tvarka, kaip ir kurio nors kito sunkaus nusikaltimo pagal tos valstybės teisę atveju.

2. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, pagal savo vidaus teisę gali išduoti ar kitoku būdu perduoti vieną iš savo piliečių tik su sąlyga, kad asmuo bus grąžintas į tą valstybę atlikti teismo proceso metu paskirtą bausmę ar procesiniams veiksams atlikti, jei asmens ekstradicijos arba perdavimo buvo siekiama, ir jei ta valstybė ir asmens ekstradicijos siekianti valstybė sutinka su šia galimybe ir su kitomis sąlygomis, kurias jos laiko esant tinkamomis, tokios sąlyginės ekstradicijos arba perdavimo pakanka 1 dalyje nustatytam įsipareigojimui įvykdyti.

9 straipsnis

1. 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai yra laikomi įtrauktais į visas valstybių, šios Konvencijos Šalių, ekstradicijos sutartis, sudarytas prieš įsigaliojant šiai Konvencijai, kaip nusikaltimai, už kuriuos išduodama. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, įsipareigoja įtraukti šiuos nusikaltimus kaip veiką, už kurią išduodama, į visas vėliau tarp jų sudarytas ekstradicijos sutartis.

2. Jeigu valstybė, šios Konvencijos Šalis, kuri yra nustačiusi, kad ekstradicija galima tik esant tarptautinei sutarčiai, gauna kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, su kuria ji nėra sudariusi ekstradicijos sutarties, ekstradicijos prašymą, valstybė, šios Konvencijos Šalis, gavusi prašymą, gali savo nuožiūra laikyti šią Konvenciją teisiniu pagrindu išduoti už nusikaltimus, nurodytus 2 straipsnyje. Kitas ekstradicijos sąlygas nustato valstybės, kurios yra prašoma, teisė.

3. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, kurios nėra nustačiusios, kad ekstradicija galima tik esant tarptautinei sutarčiai, tarpusavyje tokius 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus laiko nusikaltimais, už kuriuos išduodama, laikantis valstybės, kurios yra prašoma, teisės nustatytų sąlygų.

4. Prireikus, ekstradicijai tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, 2 straipsnyje nurodyti nusikaltimai laikomi padarytais ne tik toje vietoje, kur jie buvo padaryti, bet ir valstybių, kurios nustatė savo jurisdikciją 6 straipsnio 1 ir 2 dalyse nustatyta tvarka, teritorijose.

5. Visų ekstradicijos sutarčių ir susitarimų tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, nuostatos 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų atžvilgiu laikomos iš dalies pakeistomis palaikant santykius tarp valstybių, šios Konvencijos Šalių, tiek, kiek jos neatitinka šios Konvencijos.

10 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, teikia viena kitai kuo didesnę pagalbą tiriant baudžiamąsias bylas arba baudžiamuosiuose arba ekstradicijos procesuose, susijusiuose su 2 straipsnyje nurodytais nusikaltimais, įskaitant visų turimų įrodymų, reikalingų teisminei bylos nagrinėjimui, pateikimą.

2. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, 1 dalyje nustatytus savo įsipareigojimus vykdo remdamosi visomis tarp jų sudarytomis tarptautinėmis sutartimis ar kitais susitarimais dėl savitarpio teisinės pagalbos. Jeigu tokių tarptautinių sutarčių ar susitarimų nėra, valstybės, šios Konvencijos Šalys, teikia viena kitai pagalbą pagal savo vidaus teisę.

11 straipsnis

Ekstradicijai arba savitarpio teisei pagalbai teikti nė vienas 2 straipsnyje nurodytas nusikaltimas nelaikomas politiniu nusikaltimu arba nusikaltimu, susijusiu su politiniu nusikaltimu, arba nusikaltimu, padarytu dėl politinių motyvų. Atitinkamai ekstradicijos arba savitarpio teisinės pagalbos prašymas dėl tokio nusikaltimo negali būti atmestas vien tuo pagrindu, kad jis yra susijęs su politiniu nusikaltimu arba nusikaltimu, susijusiu su politiniu nusikaltimu, arba nusikaltimu, padarytu dėl politinių motyvų.

12 straipsnis

Nė viena šios Konvencijos nuostata negali būti aiškinama kaip įpareigojanti išduoti nusikaltimą padariusį asmenį arba suteikti savitarpio teisinę pagalbą, jeigu prašomoji valstybė, šios Konvencijos Šalis, turi pakankamą pagrindą manyti, kad ekstradicijos arba savitarpio teisinės pagalbos prašymas dėl 2 straipsnyje nurodytų nusikaltimų buvo parengtas tam, kad būtų vykdomas asmens baudžiamasis persekiojimas arba jis būtų nubaustas dėl savo rasės, religijos, pilietybės,

etninės kilmės arba politinių pažiūrų, arba, patenkinus tokį prašymą, būtų pakenkta tokio asmens padėčiai dėl bet kurios iš šių priežasčių.

13 straipsnis

1. Asmuo, kuris yra sulaikytas arba atlieka bausmę vienos iš valstybių, šios Konvencijos Šalių, teritorijoje, ir tas asmuo reikalingas kitoje valstybėje, šios Konvencijos Šalyje, tapatybei nustatyti, parodymams duoti ar kitokiu būdu turi padėti gauti įrodymus, kad būtų vykdomas tyrimas arba baudžiamasis persekiojimas dėl šioje Konvencijoje nurodytų nusikaltimų, gali būti perduotas, jeigu įvykdytos šios sąlygos:

a) asmuo laisva valia duoda savo sutikimą, žinodamas visus padarinius;
b) abiejų valstybių kompetentingos institucijos sutinka su tų valstybių sąlygomis, kurias jos laiko esant tinkamomis.

2. Šiame straipsnyje:

a) valstybė, į kurią asmuo yra perduodamas, turi teisę ir pareigą perduotą asmenį laikyti įkalintą, jeigu valstybė, iš kurios asmuo buvo perduotas, neprašo ar neigalioja jos elgtis kitaip;

b) valstybė, į kurią asmuo yra perduotas, nedelsdama įgyvendina savo įsipareigojimą grąžinti asmenį į valstybę, iš kurios asmuo buvo perduotas, kaip buvo sutarta anksčiau arba kitaip abiejų valstybių kompetentingų institucijų;

c) valstybė, į kurią asmuo yra perduotas, nereikalauja valstybės, iš kurios asmuo buvo perduotas, inicijuoti ekstradicijos procesą dėl tokio asmens grąžinimo;

d) laikotarpis, kurį perduotas asmuo buvo suimtas valstybėje, į kurią jis buvo perduotas, įskaitomas į bausmės atlikimo laikotarpį valstybėje, iš kurios jis buvo perduotas.

3. Be valstybės, šios Konvencijos Šalies, iš kurios asmuo yra perduodamas pagal šio straipsnio nuostatas, sutikimo, nepaisant asmens pilietybės, negalima vykdyti to asmens baudžiamojo persekiojimo, negalima jo sulaikyti arba kitaip suvaržyti jo laisvės valstybės, į kurią tas asmuo yra perduodamas, teritorijoje dėl veikos ar ankstesnio teistumo iki jam išvykstant iš valstybės, iš kurios toks asmuo buvo perduotas, teritorijos.

14 straipsnis

Bet kuriam asmeniui, kuris yra suimtas ar jo atžvilgiu imtasi kitų priemonių arba iškeliamą byla pagal šią Konvenciją, yra garantuojamas teisingas elgesys, įskaitant naudojimąsi visomis teisėmis ir garantijomis, atitinkančiomis valstybės, kurios teritorijoje asmuo yra, teisę ir taikytiną tarptautinę teisę, įskaitant tarptautinę žmogaus teisių teisę.

15 straipsnis

1. Valstybės, šios Konvencijos Šalys, bendradarbiauja užkardant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus, pirmiausia:

a) imdamosi visų galimų priemonių, be kita ko, prireikus pakeisdamos savo vidaus teisės aktus, kad būtų užkardyti ir kiekvienos iš jų teritorijoje būtų imtasi veiksmų prieš jų teritorijose arba už jų ribų rengiamus tokius nusikaltimus, įskaitant priemones uždrausti jų teritorijose neteisėtą asmenų ir organizacijų, remiančių, kurstančių, organizuojančių, sąmoningai finansuojančių arba dalyvaujančių darant 2 straipsnyje nurodytus nusikaltimus, veiklą;

b) keisdamosi tikslia ir patikrinta informacija pagal nacionalinę teisę bei koordinuodamos administracines ir kitas priemones, kurių imamasi 2 straipsnyje nurodytiems nusikaltimams užkardyti;

c) kai kuriais atvejais, mokslo tyrimais ir technologijų plėtra dėl metodų apie galinčių sukelti mirtį ar padaryti kūno sužalojimą sprogmenų ir kitų kenksmingų medžiagų nustatymą,

konsultacijomis apie tai, kaip parengti sprogmenų ženklavimo standartus, kad būtų galima nustatyti jų kilmę atliekant tyrimus po sprogimo, keičiantis informacija apie prevencines priemones, bendradarbiavimu ir technologijų, įrenginių ir susijusių medžiagų perdavimu.

16 straipsnis

Valstybė, šios Konvencijos Šalis, kurioje yra persekiojamas asmuo, įtariamas padaręs nusikaltimą, remdamasi savo vidaus teise arba galiojančia tvarka apie bylos baigtį praneša Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui, kuris apie tai praneša kitoms valstybėms, šios Konvencijos Šalims.

17 straipsnis

Valstybės, šios Konvencijos Šalys, šioje Konvencijoje numatytus įsipareigojimus vykdo laikydamasi valstybių suverenios lygybės ir teritorinio vientisumo bei nesikišimo į kitų valstybių vidaus reikalus principų.

18 straipsnis

Nė viena šios Konvencijos nuostata nesuteikia valstybei, šios Konvencijos Šaliai, teisės kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, teritorijoje vykdyti jurisdikciją arba atlikti funkcijas, kurios pagal jos vidaus teisę išimtinai priklauso tos kitos valstybės, šios Konvencijos Šalies, institucijoms.

19 straipsnis

1. Nė viena šios Konvencijos nuostata nedaro įtakos kitoms valstybių ir asmenų teisėms, pareigoms ir įsipareigojimams pagal tarptautinę teisę, ypač Jungtinių Tautų Chartijos ir tarptautinės humanitarinės teisės tikslams ir principams.

2. Ši Konvencija nereglamentuoja nei ginkluotųjų pajėgų veiklos ginkluoto konflikto metu, kaip šios sąvokos yra suprantamos pagal tarptautinę humanitarinę teisę, kurią reglamentuoja ta teisė, nei veiklos, kurią valstybės karinės pajėgos vykdo eidamos savo oficialias pareigas, tiek, kiek jas reglamentuoja kitos tarptautinės teisės normos.

20 straipsnis

1. Bet koks dviejų ar daugiau valstybių, šios Konvencijos Šalių, ginčas dėl šios Konvencijos aiškinimo ar taikymo, neišspręstas derybomis per pagrįstą laiką, vienos iš jų prašymu pateikiamas arbitražui. Jeigu per šešis mėnesius nuo prašymo pateikimo dienos Šalys nesusitaria dėl arbitražo sudarymo, bet kuri iš jų gali perduoti ginčą nagrinėti Tarptautiniam Teisingumo Teismui pateikdama pareiškimą pagal jo Statutą.

2. Kiekviena valstybė, pasirašydama, ratifikuodama, priimdama ar patvirtindama šią Konvenciją arba prie jos prisijungdama, gali pareikšti, kad ji nelaiko savęs įsipareigojusia laikytis šio straipsnio 1 dalies nuostatų. Kitos valstybės, šios Konvencijos Šalys, neprivalo laikytis šio straipsnio 1 dalies bet kurios valstybės, šios Konvencijos šalies, kuri padarė tokią išlygą, atžvilgiu.

3. Kiekviena valstybė, padariusi išlygą pagal šio straipsnio 2 dalį, bet kuriuo metu gali ją atšaukti apie tai pranešdama Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

21 straipsnis

1. Ši Konvencija pateikiama pasirašyti visoms valstybėms nuo 1998 m. sausio 12 d. iki 1999 m. gruodžio 31 d. Jungtinių Tautų būstinėje Niujorke.

2. Ši Konvencija turi būti ratifikuota, priimta arba patvirtinta. Ratifikavimo, priėmimo arba patvirtinimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

3. Prie šios Konvencijos gali prisijungti bet kuri valstybė. Prisijungimo dokumentai deponuojami Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

22 straipsnis

1. Ši Konvencija įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui deponuojamas dvidešimt antras ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentas.

2. Kiekvienai valstybei, ratifikavusiai, priėmusiai ar patvirtinusiai šią Konvenciją arba prie jos prisijungusiai po dvidešimt antro dokumento deponavimo dienos, ji įsigalioja trisdešimtą dieną po to, kai ta valstybė deponuoja savo ratifikavimo, priėmimo, patvirtinimo arba prisijungimo dokumentus.

23 straipsnis

1. Valstybė, šios Konvencijos Šalis, gali denonsuoti šią Konvenciją raštišku pranešimu Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui.

2. Denonsavimas įsigalioja praėjus vieneriems metams nuo tos dienos, kai Jungtinių Tautų Generalinis Sekretorius gauna tokį pranešimą.

24 straipsnis

Šios Konvencijos, kurios tekstai anglų, arabų, ispanų, kinų, prancūzų ir rusų kalbomis yra autentiški, originalas deponuojamas Jungtinių Tautų Generaliniam Sekretoriui, kuris patvirtintas kopijas nusiunčia visoms valstybėms.

Tai patvirtindami, toliau nurodyti tinkamai savo vyriausybių įgalioti asmenys pasirašė šią Konvenciją, kuri pateikta pasirašyti 1998 m. sausio 12 d. Niujorke.
